

Nem is tudom hol kezdjem. Tudják, egy olyan családból érkeztem, ahol nincsenek problémák, vagy legalábbis tabu; a múltkor elkezdtem azon görcsölni, hogy tegyük fel, elhasalok az érettségim, mert nehéz, és szegény agyon művelt nagyapámnak nem volt akkora lexikális tudása mellyel nekem az emelt magyarra felkéne vértesszem magam... édesapám bölcsen megsimogatta már kopasz fejét, hűmmögött egyet, majd azt mondta szedjek magnéziumot mert megfog enni a stressz. Nagyanyám megfajtás gyanánt elkezdett arról mesélni, hogy neki mennyire nehéz volt az élete, majd hamar elkanyarodott arra, hogy ő már húsz évesen megházasodott, majd mérhetetlen csalódottsággal szemeiben vonult el hálószobájába egyedül hagyva engem görcsölni, édesanyám pedig... jajj édesanyám, aranyosan mosolyogva végig hallgatta volna a sírásomat, biztos vagyok benne, csak elaludt, mire igazán belekezdtem róla, mert olyan fáradt volt a munka után. Ezen családi mozzanatok feltárása után talán Önök is értik, hogy milyen hálás vagyok azért, amiért Önök meghallgatják az életem apró örömeit, harcait, vagy legalábbis beleolvasnak... DE! Kezdjük az elején, egy kicsiny gyorstalpaló. 2005, világra jövök, az esélyeim jók, édesanyámékról temérdek romantikus filmet csinálhattak volna, imádták egymást (annak idején legalábbis), a család mozaik, 3 idősebb testvér jutott rám, édesanyám ágáról 2 jóval idősebb; 20 évről beszélünk, míg apai ágról egy alig 5 évvel idősebb bratj; még megvan a legkisebb szent gyerek státusz, a lakhely Budaörs, közel a főfalu, temérdek élet s lehetőség. Eddig minden mesébe illő, a családon belüli konfliktusokhoz meg szerencsére még apró vagyok, ekképp cseperedem 3 éves koromig, amikor viszont elköltözünk... vidékre. Ennek a főbb okai a következők; az óvodák megtelek, nem akarnak befogadni, a nyaralónknál is megpróbálnak bejuttatni a délutáni alvás és menzás kaja birodalmába, de ott sem vesznek föl, még szerencse, hogy van egy hobbi tanyánk, a környéken hátha felvesznek. Egy másik indok, hogy sehol sem voltam hajlandó elaludni; bármi történjék is, a kicsi Máté hajnali 3-kor fel sikít, és táncol a família, s végül, de nem utolsó sorban, édesanyámék hatalmas rajongói a River Cottage című sorozatnak, biztosak voltak benne, hogy egy tanyán élni meseszerű lesz, képesek lesznek mindent megtermelni maguknak, és még nyugalom is van, Kecskemét is megközelíthető, a tanya mellett a falu, minden prima. Így kerültem végül Bács megye szívébe; Gombafalva. Viszont az akkor még egyedüli kiskölök a körülötte ugráló szülők miatt természetes, hogy anyás lett, ekkor fogalmazódik meg talán édesanyám fejében az, hogy önállóságra kell majd tanítani a kisdedet (erre később visszatérek, mert az elmúlt 20 évben, ha valami nagy horderejű dolog történt az életemben, az ennek a gondolatnak volt köszönhető). Na igen, anyás voltam, sokáig úgy ismertek a faluban, mint a kicsi Mátét, aki kín keservesen üvöltött az ovi első napján, és sokáig nem volt kedve barátkozni, nem volt hajlandó délután aludni. Természetesen hamar fordulatot vett az ovis karrierem, sok barátot szereztem lego közben, és az óvónőink majd megzabáltak. Nagyon szerették az élénk fantáziámat, s nagyon sok történetet találtam ki; egyszer megnéztünk egy dokumentumfilmet Egyiptomról, majd én az óvodában nagy mellénnyel elmeséltem az óvónéniknek, hogy miként születnek a múmiák, elméleteket arról, miképp épülhettek a piramisok, és hogy allgeimeim milyen király Egyiptom. Délután, amikor édesanyám értem jött, azt mondta neki az óvónő, hogy kicsit fáj, hogy nem meséltük el neki, hogy Egyiptomban nyaraltunk. Hamar beilleszkedtem a faluba, és a legjobb barátomat mind ebben az időszakban ismertem meg. Mielőtt elérkezünk az iskolás karrieremhez, mesélnem kell, a falusi mentalitásról. A nagyvárosokban kultúr programok, koncertek, a nagy tömeg, s ismeretlen emberek, a faluban pedig a véget nem érni látszó munka, a közvetlen és kedves szomszédok, akik, ha szeretik a szüleidet kb adoptálnak, s a szezonális falunap uralkodnak. A grafologus szerint jó ember megfigyelő vagyok, másfelől temérdek helyen laktam, temérdek embert ismertem meg, szóval a vidéken élő emberekről ez a véleményem; egyszerűen élnek, mármint, szórakozási lehetőség max 20 km-re van, kevés pénzt keres az ember, de nem félnek, nem emésztik magukat teljesen feleslegesen. Nekik a szüreti bál szent; végre véget ér egy kicsiny pillanatra a munka, megpihenhetnek, és felüdülés képen ordítva dajdajozhatnak valami mulatós zenére. A másik előnye, hogy mindenki a sarkadban van... ami nyomasztó is egy kicsit, hiszen, ha valami marhaságot

csinálsz az hamar elterjed, vagy új történetekkel állnak elő a lakosok (saját példa; online tanítás alatt elfelejtettem a hittan tanáromnak elküldeni az egyik feladatot, a hittan tanárom jó kapcsolatot ápolt a volt osztályfőnökömmel, és elmesélte neki az esetet. A volt osztályfőnököm, aki nagyon szeretett, de nagyon érdekes módszerei voltak, felhívott, elcsetelte, hogy ilyet nem lehet tenni, megjegyezte, hogy hatalmasat csalódott bennem, mindezt úgy adta elő, hogy sikerült megsiratnia. Másnap már az terjengett a faluban, hogy bukásra állok, és közmunkás leszek) viszont mindenki ismer, és ha jó arcnak ítélt meg valaki, annak a kuzinja, mamája, barátja, testvére is nagy eséllyel jó arcnak titulál majd, és boldogan barátkoznak veled; ilyen volt az osztályközösség, (volt egy szegény gyermek, aki a családi háttere miatt ki volt közösítve sajna, sajnáltam is) mindenki szerette és tisztelte a másikat, mindenki elvult, nem érdekelt senkit te milyen rossz dolgot csináltál, mert azt otthon már úgyis tudják, hanem a kislétszámú osztály összetartott. Én kitűnő voltam, gyakran tudtam prezentálni, amit otthon tanítottak, és kitűnő lettem, a tanárain, és osztálytársaim pedig szerettek, és én is őket; nagy nosztalgiával gondolok vissza rájuk, azóta sem találtam még olyan közeget. Kis bigott voltam, azt is értékelték, és hamar bedobtak a sakk szakkörbe, mert elvileg okos vagyok, így bíztak abban, hogy nagy sakkozó leszek... Na már most, nem voltam az a kompetitív gyerek. Talán nem sportoltam eleget, így nem fejlődött ki bennem az a harci szellem, mások eltaposására kész, a vereséget nem elfogadó ösztön, ami ma oly sok Sapiensben fellelhető. A sakkversenyeken én inkább barátságokat kötöttem, vagy szövetkeztem;

„Hány pontod van Laci?”

„Négy”

„Jajj, nekem három, add be a susztermattot, kérjünk anyáéktól pénzt és együnk hekket!”

ez a legszebb emlékem a kecskeméti sakkversenyekről; az Aranyhomok Hotel mellett található egy ilyen kis kifőzde, ott olcsón adták a halat, és két menet között örömmel lógtunk át a haverokkal, mind a régiekkel, és az újonnan érkezőkkel enni, majd nevetne néztük végig az embereken, akik egy vereség után teljesen kiborulva fetrengtek a földön. (Rühellem ezeket az embereket, később visszatérünk rá.)

Nem tarthatott természetesen örökké ez az idilli állapot, a jegyeim túl változatlanok voltak, mindig ötös voltam, úgy, hogy nem igazán erőltettem meg magam, és ezen véleményt nemcsak a szüleim, hanem a tanárok is osztották, így hát; Máté önállóbb lesz első epizód. Húsz kilométerrel arrébb található Gombaváros, s ezen kicsiny városon belül a Gombavárosi református iskola, ahová az osztályfőnököm segítségével bejutottam, és az ötödik osztályt már egy idegen helyen kezdettem.... tisztán emlékszem a búcsúra, de kontextus gyanánt egy kicsiny beszámoló az egyik volt osztálytársamról... álnév kellene... legyen Ricsi. Ricsi rendkívül érzékeny volt, minden anyák napján, minden Himnusznál sírt, majd az édesanyja meghatódva vigasztalta;

„Ne ríj Ricsikém!”

A búcsú napján pedig, miután elbőgtem magam... mert kegyetlen aranyosak voltak, mindenki megölelt, s sok szerencsét kívánt, felkiáltott Ricsi édesanyja;

„Na nézd má’! Ez rí mint a Ricsi!”

Kacagtunk egy jót majd kezdetét vette a Gombavárosi kalandom. Új osztály, 22 idegen. Mindenki máshonnan jött, egy Gombafalvi nem volt fellelhető az osztályteremben, a falubéliekkel csak a 06:10-es buszon találkozhattam, amint azok munkába igyekeztek, vagy a nálam idősebbek az iskolába. Idegen először ridegnek tűnő osztály, református iskola, hatalmas épületekkel, saját büfével... mint ha elköltözne az ember Nyíregyházáról New Yorkba. Teljesen sok alatt voltam.

Viszont, ha van bármi, ami miatt közöm van az irodalomhoz, vagy amiért szeretem azt (így az emelt magyar érettségi közeledtével néha meginog a hitem) az az akkori osztályfőnököm; Dafti bácsi. A tanítás, az irodalom, a nyelvtan, és a dráma órák tartása esküszöm nem a munkája volt, hanem a hivatása. Tudott motiválni, mindenkit mentorált, és úgy kezelt minket mintha mindannyian jó barátai

lennék, mármint, közvetlen volt, lehetett vele beszélgetni. Ha valamilyen konfliktus volt azt pikk pakk megoldotta, vagy a békés úton, vagy teljesen jogosan néha kiakadt, de mindenki tisztelte, és kegyetlen boldogok voltunk, hogy ő az ofő, hamar összekovácsolta az osztályt, nem is volt klikkesedés. Másfelől úgy mesélt nekünk a Queenről, a cigány zenéről, József Attiláról, olyan hatalmas tisztelettel és rajongással, hogy te is megszeretted a témát, és kötődött hozzá. Örömmel járt be az ember iskolába, mind a Dafti bácsi kultusz miatt, mind azért, mert a többi tanárt sem lehetett utálni, mind profik voltak, meg is látszott a jegyeimen, életemben először (és utoljára 4.5 volt az össz. átlagom). A volt osztálytársaimmal tartom a kapcsolatot, és nagy örömmel számolok be Dafti bácsinak, ha valami történik (néhány éve ugyanis csinált magának egy facebook profilt, nem is tudják elképzelni mennyire boldog voltam, hogy elérhetem). DE, mert az élet nem lehet szép, és monoton, Dafti bá elment év végén, ami lesúlytotta az osztályt, és egy új osztályfőnököt kaptunk. Nem is az osztályfőnökkel volt a baj, hanem az ürrel, ami maradt, sajnálom is a tanárnőt, hiába volt egy végtelenül kedves, és türelmes nő, az osztályt lefejezték, és az igazi kihívás pedig az volt, hogy 10 új diák érkezett hozzánk.

Addig mázlistának mondhattam magam, sosem találkoztam korábban a klikkesedéssel, a 10 új diák már ismerte egymást, együtt jöttek, egy iskolából, együtt nőttek fel, olyanok voltak, mint én, és a gombafalvi kicsiny osztály... természetes, hogy nem szorultak rá arra, hogy az új emberek felé nyissanak, vagy, hogy egy egész osztályként funkcionáljunk. A Dafti bá által épített kis közösség és széthúzott, vagy öt különböző nagyobb baráti társaságra tagolódtunk... optimista vagyok, ennek is megvolt a szépsége, hiszen akikkel addig jóban voltam, szinte testvéreimmé váltak, mi voltunk a sráccokkal a történelem óra sztárjai, s mindig jól szórakoztunk, és ha bármi konfliktus lett volna, az nyílt volt, nem a Csehov-sirály féle csendes, hanem birkóztunk, ütöttük egymást, veszekedtünk, majd visszaálltunk. Mégis ironikusan hat az egész, azon szent fogalmak, célok, melyeket mennél hangosan kiabálunk, annál nagyobb az esély rá, hogy nem érzük el őket, nem teljesülnek be. A keresztény iskolában, hol a szeretet lett volna az első, felebaráti ráadásul, ott nyílt háborús terep volt.

Megjelentek a nagy személyiségek, a szószólok; a háborús parancsnokok, akik a tanárokat sem tisztelték annyira, mert elváltak foglalva azzal, mekkora ászok, mégis bukásra állt az összes. Nekem is volt egy esküdt ellenségem, akivel folyamatosan háborúztunk, bár, esküszöm, ha ma találkozna velem, kíváncsi lennék, hogy van, mert azóta már rosszabb embert is láttam már. Két fontos ismertető, a felsőosztályos Mátéról; berobbant az AWS, és a Máté metálokorszaka is. Hosszú zsiros haj, fekete ruhák, csak igényesen, nem akartam tiszteletlen lenni az iskolával szemben azért, mert tiszteltem a tanárokat. A másik, szívbeteg vagyok, emiatt nem tesizhettem. Az esküdt ellenségem... nevezzük Lucifernek, pedig ezen két dologba tudott, és kötött bele folyamatosan, csak úgy háborúztunk. Ő cserébe meg amennyi ész jutott neki, akkora volt a szája. A legemlékezetesebb párbajunk; volt egy (Isten bocsássa meg) szerintem demens tanárnőnk. Ő rajtakapta... Lucifert ahogy puskázik, elvette a dolgozatot, ráírta az egyest. Eltelt két hét, kikapjuk a dogákat, és a tanárnő megengedi, hogy újraírja a dolgozatot... Hát az öreg Lucifer nem kipuskázta? Kapott rá egy négyest. Majd a következő teszi órán amikor én mértem az időt, mindig adott Taki bácsi feladatot, hogy hasznosnak érezzem magam, beszólt, hogy mekkora egy kis nyomi vagyok, megemlítettem neki, hogy két puskázás után is csak egy négyest ért el. Megsértődött, én pedig kegyetlenül büszke voltam magamra, mert ha értékes nem is, mindig becsületes ember voltam.

A következő lépést sok minden befolyásolta, hiszen nem csak az iskolai szférában történtek események, otthon is; lett egy koraszülött öcsém, nagyon szeretjük, de nagyon sok nehézséggel kellett szembenéznünk, hiszen szegény koncentrációs zavarain a faluban uralkodó szeretet és jókedv sem segített, és a pedagógusok sem tudtak sokat segíteni, kételyek, s félelem mi lesz a testvéremmel. Édesapám vállalkozása összeomlott 2009-ben, és azóta sem találja a helyét, ellenben a bánat és a saját maga iránt érzett utálat helyet talált szívében, hosszú évekig emésztette magát, otthon, a

kocsmában is. Szerették egymást édesanyámmal, de nem úgy ahogy kellett volna. Elváltak amikor 7.-es lehettem. Az otthoni levegő megváltozott, továbbra is anyás voltam, öcsém inkább apás. Folyamatos versengés értünk, ármánykodás a másik féllel szemben, akit korábban szeretted, mindezt a kölkökért, nem akartam kettejük között dönteni. Édesanyám önállósítási folyamatait elfogadva, és az otthoni már romlott levegőt elhagyva, miután elballagtam nyolcadikból, Spóra-városban lettem kollégista.

A szép bizonyítványomnak hála egy még nevesebb intézménybe kerülhettem, az Spóra-városi sznobképzőbe. Három osztállyal, egy technikummal, egy nemzetiségi osztállyal, és egy német-magyar, kéttannyelvű tagozattal. Révén, hogy korábban sosem tanultam németet, egy évet le kellett húznom a nulladikban. Bevallom, nem az irdatlan tempó miatt szerettem bele akkortájt a közegbe, állandó számonkérések, szódolgozatok, osztályozó nagytesztek, szóbeli vizsgák, hanem a kollégiumi közeg miatt. Egy hely távol az otthoni harcoktól, együtt egy csapatnyi idiótával, és végtelen szórakozási lehetőséggel, másfelől aki jól teljesít nulladikban, eldöntheti melyik osztályba szeretne menni, legalábbis a jegyei eldöntik. Egy borzalmas online félév után, amikor elszakítottak az új felebarátaimtól, a kéttannyelvű osztályba kerültem. Nehéz anekdotákkal színesíteni a nulladik osztályt, nem sokra emlékszem, maximum a sok hülyeségre, amit a szobatársammal csináltunk, aki máig az egyik legjobb barátom, kár hogy külön osztályba kerültünk.

A gimnáziumi évek, új osztály, ami 30 főt számlál, kettő osztályfőnök, félelmetesen sznob környezet. Ebbe az osztályba tényleg csak azok kerülhettek be, akik nagyon jó eredményeket értek el nulladikban, így ezen osztály a „B” már az elején sznobnak és felvágósnak van megbélyegezve, és az a röhejes, hogy tényleg tényleg ilyen ember akad. Itt is félelmetes volt, és még most is félelmetes a klikkesedés, de ez teljesen más. Nincs nyílt csatatér, csak a CIA és a KGB féle hátba döfések, pletykák. Említettem a sakkversenyes kompetitív embereket, itt csak hemzsegnek. Érthető, hogy az ember sikeres akar lenni, megakar felelni, de miért fáj az embernek, ha más is nyer? Egymásnak mutogatják a szép dolgozataikat, versengve, hogy melyiküké a jobb, a rosszabb tanulókat lenézve. 18, 19 éves, lányok, férfiúk csapkodják az asztalt, ha nem ők mondhatják be a helyes választ, vagy ha valaki más véleményen van. Ismét ironikus, az iskola (mert a német rendszerben tanulunk, a német tananyag nagyrésze abból áll, hogy aktuális, és megosztó témákkal kapcsolatban kell kifejtetni a véleményed), ahol az egyenjogúság, a véleményed kifejtésének szabadsága lenne az uralkodó elv, utálkozó, és megkülönböztető szempárok derítik fel a terepet. A klikkesedés is eddig ismeretlen határokat ér el; négy év alatt sok emberrel lettem jóba, sok barátot szereztem, de midőn én a „rossz” emberekhez közelíték, félelmetes sugdolóást, és haragot hagyok magam után. Későn eszmél rá az ember, hogy egy emberről nem lehet véleményt nyilvánítani, mielőtt egy szót is váltott volna vele. Én is utolsó évemben nyitottam a „rosszakaróim” felé, az „ellenség” felé, és mi lett az eredménye? A volt baráti társaságom szemében rossz emberré váltam. Megvetik, ha az egyik külföldi osztálytársam rosszul ejt ki egy szót, vagy csúnyán beszél, vagy nevetgélni kezd óra közben, mondván, hogy az gyerekes, miközben ők nem hajlandóak a másikkal beszélni, mert a „gang” azt követeli. Ami viszont félelmetes, a nyílt konfliktusok hiánya, mert szép dolog papolni a szeretetről, az elfogadásról, ha az ember nem törekszik ezen célokra. Miután elhagytam a Gombavárosi református iskolát, hite hagyott lettem; mindig a lehangosabb próféta a legálszentebb. Egyik osztálytársam midőn neki nem tetszett a biosz tanárunk véleménye (az ő elmondása szerint) vitázni kezdett vele, avagy egy órán keresztül fennhangon magyarázott a tanárnak, aki 35 év alatt több dolgot tapasztalhatott, élhetett meg, mint az ifjú... Tarzan. de Tarzant nem hagyta nyugodni, hogy másnak is igaza lehet, így hát úgy próbált győzni, hogy nem engedte megszólalni ellenfelét.

Gyakorta stresszelek ugyebár azon, mi történik, ha nem sikerül az érettségi, milyen ember lesz belőlem, és még tényleg potom dolgozom. Mégis, valamennyire hálás lennék. Kevés tapasztalatom

van az étellel kapcsolatban, hiába volt három nyári munkahelyem, ahol jól teljesítettem, érték elismerések, valahogy nem boldogít. Abból fog állni az életem, hogy Tarzan féle emberek arra várnak, hogy eltaposhassanak? Miért nem lehet az embert békén hagyni? Ami félelmetes, hogy talán a rendszer miatt, talán a környezete miatt, de hajlamos megítélni az embert a munkája alapján, pedig az nem az ember maga, hanem csak a munkája, amit alkotott. Lehetnek szín ötös dolgozataid, ha álszent vagy, vagy épp fordítva, lehetsz egy angyal, egy értékes ember, ha nem állsz helyet ebben a mókuskerékben. Hiszen, végsősoron az ember azért szenved, azért küzd, hogy boldog lehessen, és szeretve legyen, nem? Mi jogosítja fel az embert arra, hogy mások felett ítéletet mondjon, hogy más fölé helyezze magát? Én lemondtam a versenykedésről, mégsem hagyhatom abba, amit teszek, mert a szüleim sok időt fektettek belém, de akkor ki lennék én?

Nemrég előadtunk egy színdarabot, amiben József Attila és Gyömrői Edit egy pszichoanalízisébe tekinthetünk bele. Nem színészkedtem korábban, amatőr vagyok, és egy kissé beszédhibás, mégsem adtam fel a szerepet, mert be kell valljam élveztem, nem szeretek versenyezni, de jól esett a taps... azoktól, akik szeretnek, és támogattak, nem akartam senkinek sem az útjába lenni, beárnyékolni bárkit, vagy megbántani, mégis olyan emberektől kaptam éles, erős, egyenesen bántó kritikákat, amiben semmi építő jelleg nem volt, akik hosszú évtizedek óta benne vannak a szakmában. Nem tetszett neki, ő jobban csinálta volna... olyan dolgokból is versenyt, taposást csinálni, melyeket meglepő módon élveztem.

Az igazi emberi értékek lassacskán meghatározhatatlanok, becsületesség, türelem, szeretet. Te a munkád vagy, már az egyetemi jelentkezés, az egész iskolarendszer; az kell aki jobban teljesít a többenél, aki képes eltaposni a másikat, aki nagyratörőbb, erőszakosabb. Nem emberek, robotok kellene.

Ha ezen szorongások nem lennének elegek, olyan problémákkal kell majd szembenéznünk, melyeket még nem látott a világ? Globális felmelegedés? A felső egyszázaléknak elég pénze, elég hatalma lenne, hogy véget vessen a pusztításnak, megjegyzem nem a bolygót pusztítjuk el, hanem magunkat, mégis olyan emberek papolnak ismét álszent és aljas módon, akik tegyük fel nagyban befolyásolták a folyamatot, de legyünk MI, azok, akik ezt megoldják.

Mesterséges intelligencia? Telefon függőség a gyerekeknél? Közösségi média?

„Bezzeg a mi időnkben nem volt ilyen, ezek teljesen elveszettek!” fejt ki nagyanyám, és Isten bocsássa meg, de megválaszolja mi a baj, nem voltak ilyen problémák, nem jöhettek létre, egy új nem látott dologgal kell szembesülnie nekünk, a jövőbeli felnőtteknek.

Erősödő szélsőségek? Háborúk? Hogyan tervezzünk hosszú távra, ha abban sem vagyunk biztosak, hogy mi fog 5 év múlva történni?

Lehet velünk van a baj, lehet ezzel az országgal, ahol nincs lehetőség semmire, ahol nincs ambíció, beteljesülni látszik az összetartás, a szeretet, legalábbis ebben a közegben, vagy a szép, nosztalgikus emlékeim miatt hiszem így. Ez sem lehetőség, a vidéki emberek életében csak a monotonitás talál helyet, a nagyobb képet is képtelenek néha felfogni, vagy megpróbálni felfogni. Az eszmények sem érnek semmit, ha a közvetítők maguk is álszentesek, oda egy erős karakter kell, aki nem elnyomni akar, hanem a többiekkel együtt felemelkedni. Mégiscsak temérdek dolog nyom, hiába tabu itthon.

Örülök, hogy érettségizem, mert elterelhetem a figyelmemet a nagyobb, számomra olykor nyomasztóbb dolgokról, a környezetről, ahol élek. Lehet mindig is ilyen volt, csak én nőttem meg? Elnézve a gondolatmenetemet, idehányt szótengert, egyre kevesebb pozitívabb dolgot tudtam felsorolni, csak a kétségbeesés, és saját magam menekítése abból a hitből, hogy én tehetnék valamit. Mégis, az egyetlen dolog amit tenni készülök, az az elmenetel, világot látni, és lehet a legvégén édesanyámnak lesz igaza, lehet csak azért mozgósított annyit, lehet édesapám azért támogatta annyira azt, hogy kimenjek egy szezonra Németországba dolgozni, sőt, menjek oda továbbtanulni,

mert nem tudnak megvédeni, és időben talpra kell állnom, magam szívnom mindazt a pozitívumot, ami megmaradhatott a világban, és azzá válni, aki ha a föld megváltását, az egyenlőséget, a felhőtlen szeretetet nem is, de a saját lelki nyugalját elérheti.